

Mándy Iván

Csutak és Gyáva Dezső

A kertben hinta. A hintán valaki hintázik.

Pár lépés, és Csutak megállt. Egyszerűen nem tudott továbbmenni. Valaki felöltőben, puhakalapban hintázott a kertben. Mélyen lehajtotta a fejét, nem látszott az arca, és lassan, nagyon lassan hintázott.

Az ég elszürkült, vasszínű lett. A sasnak már csak a hatalmas karma látszott, majd az is eltűnt. Csutak a lányra nézett. Az bólintott.

- Megvárlak.

Csutak még mindig a lányra nézett, de az nem mozdult. Ő meg elindult a kert felé, a hintázó alak felé. Hópelyhek keringtek körülötte, lusta, nedves hó

pelyhek. Mind sűrűbben esett. Szakadt a hó, ahogy ott állt a kertben a hintázó alak előtt.

Az még mindig nem emelte fel a fejét. Két kézzel fogta a hinta kötelét.

Csutak kissé előregörnyedve állt előtte. Állt és várt. Talán mégiscsak megszólal a puhakalapos. De az csak hallgatott.

Csutak közelebb lépett, és azt mondta: - Dezső.

A hinta megcsikordult. Csutak még közelebb lépett. - Gyáva Dezső.

Mélyen lehajtott kalap volt előtte. Ócska vödör a hinta mellett, a hinta nyikorgott.

Csutak megállította a hintát. Aztán megint várt. Talán Dezső leszáll a hintáról, és elrohan. Talán nekiugrik.

Nem ugrott neki, és nem is szállt le a hintáról. A fejét se emelte fel, ahogy még mindig két kézzel fogta a hinta kötelét. Mögötte a hótól lucskos kert a kerítéssel.

- Írtam neked. - Csutak megfogta a felöltő egyik gombját. - Több levelet is írtam neked.

- Megkaptam. - A kalap még mélyebbre csúszott. - Minden levelet megkaptam.

Dezső anélkül, hogy felnézett volna, a ház felé intett. El lehetett képzelni, hogy a szobák tele vannak levelekkel, cetlikkel, tépett füzetlapokkal. Ha kinyitják az ablakot, csak úgy röpködnek, kavarognak a cetlik. De sose nyitják ki az ablakot.

- Azt írtam, hogy gyere ki a szigetre, arra a bizonyos szigetre. - Egy pillanatra elengedte a felöltő gombját. - Nem találtál oda?

Elhallgatott. Nézte a puhakalapot, a felöltőt, és reszketett a dühtől. Most jobb, ha meg se szólal. Igen, mert akkor megcsúszik a hangja, olyan élesen remegve, és az tiszta cirkusz.

Előtte a puha, barna kalap, sötét folttal a szalagján. Egyszer nagyon megázhatott, csúnyán megázhatott.

- Odataláltam volna - hallatszott a kalap alól. Pontosan tudom, hol van az a sziget, éppen eléggé ismerem ezt a várost, és nemcsak ezt a várost.

- Hát akkor?

- Mit hát akkor? Semmilyen szigetre nem megyek el, sehova se megyek el.

- Azt hitted, verekedés lesz?

Dezső vállat vont, meglódította a hintát.

- Beszélni akartam veled.

- Minek? Különben azok is beszélni akartak velem, akik a leveleket írták.

Akiket kitiltottál egy udvarból - mondta Csutak nagyon csöndesen.

- Egy énekkarból, vagy csak éppen üzentél valamelyik embereddel. "Hagyd abba a rajzolást, ásd el magad, menj ki a kupachegyre, és ásd el magad." - Megfogta a felöltő gombjait, és kigombolta, aztán meg begombolta. - Mégis . . . hogy van ez, Dezső? - Végig kigombolta a felöltőt, meg begombolta, de az arcot még mindig nem látta a kalap alatt.

Dezső lógott a hintán, és hallgatott. Aztán mégis megszólalt:

Kiültetett az ajtó elé. Még el se kezdődött az óra, még nem is csengettek, de nekem ott kellett ülni az ajtó előtt. Azt mondta, addig be se jön az osztályba, amíg én nem ülök az ajtó előtt.

Ki mondta?

- A Bruck.

A Bruck?

Pedig számtant tanított, nem is éneket, hanem számtant. Csak Emmi néni beteg lett, és akkor ő vette át az éneket.

A Bruck.

A Bruck.

Dezső elhallgatott. Aztán, ahogy egy kicsit lengett a hintán:

- Számtant tanított, és mégis azt mondta, olyan a hangom, hogy . . . Szóval kiültetett a folyosóra. Ők meg mind ott álltak előttem, és azt mondták, énekelj egy kicsit, na mi az, miért nem énekelsz? Ott álltak a fiúk, és a pofámba röhögtek . . . és nemcsak a fiúk . . . ő is, Richter Kamilla.

- Richter Kamilla?

- Richter Magda nővére. Leégtem róla. Richter Magdáról is leégtem. Várj csak . . . - A zsebében kotorászott. Egy gyűrött fedelű, szürke füzetet húzott elő. - Ezt megnézheted, ezt aztán igen.

Csutak belelapozott a noteszbe. Az egyik oldalon ez állt: "Mehódítottam." A másikon pedig: "Leégtem."

- Mit akarsz - mondta Csutak -, Porgesz Vilmát meghódítottad.

- Akármikor a tied lehet.

- Enyedi Sárkát is meghódítottad. - Az is a tied lehet.

- Füzy Ica.

- Lemondok róla.

Csutak egy kis szünetet tartott. - Hát itt nincs több.

- De a másik rovatban - A kalap dühösen ingott. A másik rovatban hemzsegtek a nevek. A sok név között az a kettő is ott volt : Richter Kamilla és Richter Magda.

- Richter Kamilla is ott állt a folyosón, ő is azt mondta, hogy énekeljek, és akkor mindenki előtt megcsókol. Én meg csak ültem a széken, és nem szóltam semmit. Kamilla közel hajolt hozzám, egészen közel, és azt mondta, hogy előlegbe is ad egy csókot, ha megígérem, hogy . . . Mindenki tapsolt meg füttyült, hogy énekeljek, egy lánnyal ezt nem lehet csinálni, a Kamilla meg behajolt az arcomba, és megint elkezdte, hogy á akár előlegbe is . . . és akkor én egyszerre csak felhúztam a térdemet, az arcom elé húztam, de úgy, hogy eltüntem mindenki elől . . . és azóta, ha felhúzom a térdemet . . .

- Most miért nem húzod fel? Náthás nevetés a kalap alól.

- Minek? Te úgyis utánam jössz, akárhol is vagyok. Azok nem akartak utánam jönni. Se Richter Kamilla, se Richter Magda, se a fiúk, se Bruck tanár úr.

Csutak most a kalap szélét hajtogatta, gyűrögette.

- Hát ezért. Hát szóval akkor mindenkit ki kell ültetni arra a székre?

- Az engem nem izgat.

Lefogadom, hogy téged csakis az izgat.

- Mondtam, hogy nem érdekes. Á, miért is volna érdekes?!

Dezső valósággal elveszett a felöltőjében. Lehajolt, és egy ócska cipőkanalat emelt ki a hólében úszó vödörből.

- Ha téged ez boldoggá tesz !

Csutak ott állt a kertben a hintázó alak előtt, kezében egy cipőkanállal.

- Nézz csak bele - biztatta Dezső. - Nyugodtan belenézhetsz.

Csutak még mindig gyanakodva forgatta a cipőkanalat, közelebb emelte a szeméhez, és mint a televízióban: szoba, mindenféle figurával a falakon. Törpék, ahogy talicskában tolják egymást, Donald kacsa, Popey tengerészsapkában, pipával, és éppen a feleségét püföli. Asztal teleszórt papírlapokkal. Egy kéz csúszott rá a papírra, ceruzával. Előrehulló haj, gondterhelt homlok. Maga az arc szigorú, mogorva. A ceruza mozdult egyet, aztán megállt a levegőben. Nyílt az ajtó, valaki bedugta a fejét. Nánási, a régi filmes. Az ajtórésben ácsorgott, készen arra, hogy minden pillanatban visszavonulhasson. A lány elmosolyodott. "Később, apácska, majd később lemegek narancsért meg kávéért, de most ne álldogálj az ajtóban, ha egy mód van rá. Hozok narancsot. - Nánási közelebb jött. - Alakul már, alakul? - A ceruza láthatatlan vonalakat húzott a levegőbe. Megmutatom, ha lesz valami, és majd később lemegek, mert villanykörtét is kell hozni, és te azt ügyis elfelejted, csak most ne recsegtesd a padlót."

Ha egy mód van rá. - Ez már Dezső volt a hintáról.

Most már csak az a fontos, hogy a kedves papa vetítéseket rendezzen. Hogy véletlenül el ne felejtse a Titokzatos idegent meg az Allah kertjét.

A régi filmes sértődött arca a cipőkanálból.

- Csutak, kérem, hát mit képzelsz rólam?! Mélységes szemrehányással nézett Csutakra, aztán eltűnt.

- Azért még ne kapcsolod ki a tévét.

Csutak a cipőkanalat nézte, és el se tudta képzelni, mit lehet itt kikapcsolni. Utcát látott. Utcasarkot telefonfülkével. Néhány alak a fülke előtt. Az egyik olyan füles sapkában. Aztán egy láb, ahogy hanyagul kilóg a fülkéből.

- Főcső ! Nagyvilági Főcső !

Nagyvilági Főcső kilógatta a lábát a telefonfülkéből, és azt a három fiút nézte. Közben szivarozott, a füstöt belefújta az arcokba .

- Nacsaszta, Radó Vencel, Fedecs ! Hát akkor ti ma is kijöttetek a kupachegyhez.

- Kijöttünk, Főcső.

- Olyan kedves kis hegyes végű botokkal. Hogy lehet azokkal döfködni! Például azt, aki odalent fekszik. - Szünet. - Hol a botod, Fedecs?

- Eltörted, Főcső.

- Hol a botod, Radó Vencel? - Eltörted, Főcső.

- És a tied, Nacsaszta?

- Eltörted, Főcső. A fejemen meg a hátamon. Nagyvilági Főcső gyöngéd szeretettel nézte azt a hármat. Fújta a füstöt, bólogatott.

- De hát mit is törődtök ti a bottal?! Az a fontos, hogy újra itt vagyok.

- Az a fontos, Főcső.

- Micsoda érzés lehetett, amikor megláttatok! Mármost hogy ott a kupachegy mellett. Nem is hittétek volna, hogy még találkozunk. Legalábbis hogy így találkozunk. Örültetek?

Örültünk, Főcső.

Nagyon örültetek?

Nagyon örültünk.

Akkor is, amikor kiosztottam az első pofonokat?

Az volt a legeslegnagyobb öröm.

Azért még csak várjatok.

Valóságos füstkarikákat fújt, aztán egy nevet.

El tudjátok olvasni?

Csu-tak.

- Stimmt. Akkor most köszönjétek meg neki ezt az egészet. Mert én mondom, hogy neki köszönhetitek.

- Köszönjük szépen! A kép elsötétedett.

A szívükbe zártak - bólított Csutak.

Ezek aztán a szívükbe zártak.

- Az biztos ! - Bádoghangú nevetés a hintáról. Ezekre aztán számíthatsz. De megkérnélek, hogy még mindig ne kapsold ki a készüléket.

A készüléket!

Csutak egy kicsit feljebb tartotta a cipőkanalat. Matrózblúzos lányok csoportja jelent meg egy sarokban. Izgatott sugdolózás, nevetgélés. Oldalt a falnál mamák és nénik. Aztán egy zongora. A zongora előtt fehér blúzban Ronyecz Mari.

Csutak kezéből majd kiesett a cipőkanál.

- A zongoránál Ronyec Maxi - hallatszott a hintáról.
- De hát énekelni akart . . . valami kórus. Gyi paci, gyi fakó!
- Hol van az már !

Csutak elnémult. Csak nézte Ronyec Marit a zongoránál. Magas, ősz nő lépett hozzá, mosolyogva lehajolt.

Nagyon izgultál?

Háát . . .

- Nem is tudtál aludni?

Ki tud aludni a felvételi előtt?

Mit játszol most?

- Bach G-dúr menüett.

Az ősz nő eltűnt. Ronyec Mari kiegyenesedett.

Szembenézett Csutakkal, alig észrevehetően ráhunyorított; egy pillanat volt az egész, aztán már felhangzott a zongora.

- Remeg az orra - mondta Csutak. - Akár ének, akár zongora - remeg az orra.

Ronyec Mari a zongorával együtt eltűnt. Csak a zongorajáték hallatszott.

- Ezt kell hallgatnom - mondta Dezső.

A zongoraszó betöltötte a kertet. Gyáva Dezső csöndesen hintázott.

- Majd odaülök abba a székbe, és hallgatom, ahogy Ronyec Mari zongorázik.

Csutak, kezében a cipőkanállal, megfordult. Kopott, barna szék a kert végében. Mintha csak most tették volna oda.

- Ezen ültem, ott kint a folyosón, az osztály előtt. - A Bruck széke!...

- Utánam küldte. - A Bruck.

- A Bruck.

Csutak közelebb ment a hintához, a cipőkanalat bedobta a vödörbe.

- Csörömpölj - mondta Dezső. - Csörömpölj csak. De ez a zongora . . . Meg aztán néha éneket is hallok. Ott ülök Bruck székében, és valóságos kórusok zengenek körülöttem. - Kinyújtotta a lábát, arrébb rúgta a vödröt. Megelégedetten bólintott, hogy a vödör csörömpölve elgurult.

- Nem ismersz valami Soponyait? - Csutak megint elkezdte hajtogatni Dezső kalapja szélét. - Csak úgy véletlenül.

- Véletlenül! Még hogy véletlenül!

- Csak mert el akart kapni a ligetben. Ő, meg néhány barátja.

- Az orrba verők, a lökdösődők, a gáncsvetők. Á, ezeknek csak a szájuk jár. Pofáznak. De főleg Soponyai. - Dezső ringott, ringatózott. Abbahagyta a hintázást. Lehajolt, és lassan kifűzte a cipőpertlijét. - Soponyai, Sopi, Sopikám . . .

Egy kalap, egy hát, a cipő orra meg a pertli. És közben az a bádoghang

- Mi van, Sopikám? Szellőzünk? Meglengette a pertlit.

- A nagypofájú Soponyai. Egy kicsit kilógja magát, aztán visszafűzöm. Most éppen pertli a Soponyai. Miért? Nem a legrosszabb. Volt már makákómajom is, vörös arcú makákómajom.

- A rács mögött.

A majmokat többnyire rács mögé dugják.

Micsoda pofákat vágott l

- Majompofákat. Majmok többnyire majompofákat vágnak, igaz, Sopikám? - Meglengette a pertlit. - Most már nem vág semmiféle pofákat. De mi lesz, ha kirojtosodik? Mi lesz egy cipőpertlivel, ha kirojtosodik? Nem nagyon lehet használni. Gondolkoztál már ezen, Sopikám? Mégis, ha kirojtosods? Lehet, hogy elteszlek emlékebe, de lehet, hogy nem. A többit futni hagytam, az orrba verőket, a lökdösődőket, de ez a Soponyai valahogy feldühösített. Hogy járt a szájál "Elkapom Csutakot, figyeld meg, hogy elkapom!" Hát azt aztán figyelhettem!

Dezső visszafűzte Soponyait, és megint hintázni kezdett.

- De ha ilyesmit tudsz - Csutak a befűzött pertlit nézte. - Ilyen trükköket . . .

Dezső előrehajolt, megveregette a cipőzsinórt. Az egyik a Soponyai, a másik a Csutak. Főlegyenesedett, és fakó, színtelen hangon:

Sose féltél tőlem. Kicsit drukkoltál, de nem úgy igazán. Nekem elhiheted. - A kalap megint előrebukott.

Hólében ázott a kert. Egy felöltős, puhakalapos alak a hintán. Elgurult vödör. Kopott, barna szék.

- Hát akkor, Dezső . . . Csutak megérintette a puhakalap szélét, és elindult.

- Bemehetsz a lemezudvarba, akárhova bemehetsz - hallatszott a kalap alól.

- Ne mondd! - Csutak tekintete elszűkült, ahogy visszanézett.

- Minden kitiltás érvénytelen.

- Kit érdekelnek a te kitiltásaid? Most már aztán kit érdekelnek?! . . .

- Na persze! Most már kit érdekelnek? - visszhangozta az üres bádoghang.

Még mindig szólt a zongora, ahogy Csutak elment a vödör mellett, a szék mellett. Közben vissza-visszafordult.

A kalap lassan fölemelkedett. Ráncos, öreg arc nézett Csutakra. Aztán egy sovány, bajuszos arc. Majd egy vékony gyerekar. És megint a lehajtott szélű kalap, a felöltő, ahogy ott lóg a hintán. Aztán minden beleveszett a vasszínű égbe.

A sas mozdulatlan árnya a magasban.

Csutak egyszerre csak ott állt Kati előtt. Megrázta a fejét, és azt mondta:

- Mehetünk.

- Persze, mehetünk.

Elindultak, talán hazafelé vagy egy moziba. Csutak pár lépés után megállt.

- Majd mindjárt hallhatod. - Mit?

- Ahogy nevet. Azt a bádoghangú nevetést. A hintán ül, kigombolja a kabátját, és nevet.

Várták a nevetést.

- Nem - mondta Kati -, valahogy mégse. - Elment a kedve?

- Még a rossz kedve is elment, és most már semmilyen kedve nincs. Semmihez semmilyen kedve. Már éppen indultak volna, de akkor eléjük ugrott a zsiráfos fiú. Nem tudni, honnan pattant elő azzal a furcsán remegő arcával.

- Brémából hozták! Megtudtam, hogy Brémából hozták a zsiráfot.

- De hát elcserélték - mondta Csutak. - Két shetlandiért, vagy nem is tudom.

Ezt nem cserélték el! Már be is futott a hajója.

Ki akarsz menni az állomásra? - kérdezte Kati.

Minek? Már itt is van!

- A brémai zsiráf.

- A brémai. Azazhogy csak a brémai állatkertből. Különben várjatok csak, igen, Ugandából.

- Akkor ugandai.

Ezen egy kicsit eltűnődtek. Ott álltak a töredezett, kissé agyagos sétányon az Állatkert mellett. Oldalt kopott támlájú padok. De mintha véletlenül szórták volna szét ezeket a padokat. Vagy pedig még nagyon régen.

Hogy akadt ránk a zsiráfos fiú? - gondolta Csutak. - Be kéne mutatni Katinak. Barátom, Somló November. Á, ez nem megy. Úgyis éppen elég baja van a zsiráffal, és akkor még hogy November! De hát hogy indul ez egy lánynál?

- Ugandában kapták el - magyarázta Somló November.

Onnan vitték Brémába - mondta Kati.

Brémából meg átpasszolták nekünk.

- Átpasszolták? - November ellenségesen pillantott Csutakra.

- Idepasszolták. Ők már tele voltak zsiráffal, és akkor...

- Úgy gondolták, hogy ez jó lesz nekünk? Csutak elnémult. Nehéz eset ez a zsiráfos fiú, irtó nehéz eset. Olyasmit dünnyögött, hogy azért ez még nem jelent semmit, azért ez még egy első osztályú zsiráf lehet.

- Első osztályú?

- Hát azért, mert ideküldték.

- De miért éppen ezt küldték, ha olyan első osztályú?

A zsiráfoson most már nem lehetett segíteni. Egyre csak azt ismételte:

- Miért éppen ezt küldték ide, ha olyan első osztályú ?

Csutak vállat vont. És akkor Kati

- Összeférhetetlen volt.

- Összeférhetetlen? - November felcsillant.

- Nem mondom, hogy vad, mert a zsiráfok nem vadak, de azért senkivel se lehetett egy ketrecbe dugni.

- Talán rúgott.

Rúgott. Ha valaki a közelébe ért, már rúgott.

Azt mondják, félelmetes a zsiráfok rúgása.

Halálos.

Halálos?

- Még az oroszlán se meri megtámadni.

Fél a rúgásától. A halálos zsiráfrúgástól.

November Csutakhoz fordult.

- Akkor most megkeressük.

- Miért kell megkeresni? Már biztosan bent van a téli házban.

Somló November a fejét ingatta, mosolygott.

- Ez sose kerül a téli házba. Majd valahova eldugják, de arról nem tud senki. Mert akkor ezt is agyonetetik.

- Hát ha agyonetetik . . . - mondta Kati.

- A régi zsiráfokkal is így volt, mindenfélét bedobáltak neki. Megtudtam, hogy ennek olyan ketrecet csinálnak, ahova semmit se lehet bedobni. És amíg ez a ketrec el nem készül, addig senki se láthatja a zsiráfot. Csakhogy én látni akarom Én most mindjárt látni akarom

- Persze, most mindjárt. - Csutak kissé elzsibbadt. A zsiráfos fiú várt egy darabig, aztán megismételte:

- Keressük meg. Keressük meg együtt.

Csutak legszívesebben leült volna egy padra, de mozdulni se tudott.

- Ha most összeakadunk vele - mondta a zsiráfos -, akkor majd később is megismer.

- Na látod - bólintott Kati.

- De hát, Kati, miért kell, hogy engem később is megismerjen? !

A zsiráfos fiú meg csak mondta a magáét:

- Megbarátkozik velünk, nekem elhíheted. Ennivalót is csak tőlünk fogad el. Ha mi nem vagyunk ott, akkor egyszerűen lehervad, és az örök is belátják meg az igazgatóság is, hogy: "na jól van fiúk, hát ha nincs másképp, akkor szabadjegyet kaptok, örökös belépőt, mint a zsiráf barátai, de csak ti ketten és senki más, és csak etessétek, ha már mástól nem fogad el semmit, csak töletek, mert a zsiráf a végén már-csak tőlünk fogad el ennivalót, még az

ápolóktól se, de ehhez az kell, hogy bennünket lásson meg először, az örök nem számítanak, azok egyenruhában vannak, és a zsiráf tudja az ilyesmit; na gyere már, mi lesz?

- Azzal elkapta Csutak karját. Az meg Kati felé fordult.

- Keressétek meg a zsiráfot - mondta Kati. Csutak egy darabig csak hagyta, hogy így cipeljék, a karjánál fogva. Közben hátranézett Katira, aki mosolygott és bólogatott. Aztán egyszerre megállt. Még mindig Katira nézett, ahogy kihúzta karját a zsiráfos fiú kezéből.

- Csak keresse meg ő.

A karját dörzsölgette, és a fejét rázta, hogy: nem, nem. A zsiráfos fiú körülötte topogott.

' - Baj van? - A lányra nézett, és tőle is megkérdezte:

- Valami baj van?

Kati nem felelt. Csutak is csak a karját dörzsölgette. Aztán ahogy mégis elengedte a karját:

- Az a fontos, hogy téged lásjon meg először. Akkor majd később is megismer, és mindenki tudja, hogy te vagy a barátja, az egyetlen barátja. Aztán meg már csak úgy hívnak, hogy a zsiráfos fiú, na, itt a zsiráfos fiú, mi az, ma még nem jött ki a zsiráfos fiú?

Elhallgatott, várt egy Dicsit. És mert a másik még mindig nem mozdult.

` - Menj - mondta csöndesen -, menj a zsiráfod után.

Az meg hátrálni kezdett. Lassan hátrált, aztán egyszerre csak megfordult és elrohant.

Csutak utána bámult.

- De mégis . . . hova viszi? Hova lehet vinni egy zsiráfot?

- Egy zsiráfot? - Kati ott állt mellette.

- Az éjszakát még megvárja, de hát éjszaka se üres az utca. Mit mond, ha majd összeakad valakivel? Hogy ez egy csokor ibolya? Azt azért mégse mondhatja egy zsiráfra.

- De hát . . .

Elviszi innen. Az éjszakát még megvárja, de aztán elviszi innen.

Csutak Kati felé fordult.

Gőzöm sincs róla, hogy csinálja.

- Egy zsiráfot nem lehet csak úgy elvinni. Sötétedett. Fények gyulladtak fel. Tompa morgás az Állatkertből. Egy madár rikoltása.

Azért ő majd csak elviszi. Nem akarja, hogy agyonetessék. Tudod, mint a régi zsiráfot, akinek mindenfélét bedobáltak.

Még mindig arrafelé nézett, amerre a zsiráfos fiú eltűnt.

De hová dugja? Hová lehet egy zsiráfot eldugni?

- Nahát, Csutak!

- Pincébe? Padlásra? Egy ötödik emeleti néninél? Vagy nálatok?

- Apa biztosan örülne, hogy egy ilyen zsiráf . . . de hát azért talán mégse. - Átfogta a fiú vállát. - Majd csak talál egy helyet.

- Nem lesz könnyű.

- Nem lesz könnyű. Akkor mehetünk? Elindultak a kopott, öreg padok mellett. Csutak megkopogtatta a pad támláját.

- Beállítanak hozzám . . . ez a fiú meg a zsiráf. Talán még ma éjszaka. Ma éjszaka vagy holnap, de az biztos, hogy egyszer csak beállítanak.

Kati felnevetett és előreszaladt. Aztán már csak a kiáltása hallatszott. Az a kiáltás

Mondok valamit! Mondok valamit!